

Det konservative Folkepartis Ændringsforslag vedrørende Hærens Ordning forkastedes med 76 Stemmer mod 22, dets Ændringsforslag vedrørende Søværnets Ordning med 76 Stemmer mod 20. Forsvarsministeren opgjorde Udgifterne efter begge Forslag til 75 Mill. Kr. aarlig, naar Pengene skulde skaffes i de Aar, hvor Udgifterne faldt. Herefter vilde Forskellen mellem Udgifterne efter de Konservatives Forslag og efter Regeringens Forslag blive 30 Mill. Kr. aarlig. Ministeren erkendte, at Ændringsforslagene bød mere end Regeringsforslagene til Værn for Hovedstaden og Sikring af Grænsen, men de Konservative kunde efter Ministerens Mening ikke med nogen som helst saglig Ret hævde, at deres Forslag betød en Sikring af Hovedstaden og en Sikring af Grænsen og af Jylland.

Til Belysning af *de mindre Partiers Stilling* til Lovforslagene gengives nogle Udtalelser af Partiernes Ordførere.

Ordføreren for *Det frie Folkeparti* (Hartel) beklagede, at det ikke havde været muligt at naa til en Overenskomst paa det af Venstre skitserede Grundlag. Hvis Lovforslagene havde været et Forsøg paa at skabe en Ordning, som kunde samle videre Kredse, vilde Partiet have været tilbøjeligt til at støtte dem; men efter Sagens Forløb syntes Lovforslagene »mere et Partidiktat end et Forsøg paa en samlende Løsning«, og under denne Synsvinkel var Partiet ude af Stand til at støtte Forslagene, selv om de betød en Forbedring af det foreliggende militære Grundlag, men vilde *undlade at stemme*. Man haabede paa denne Maade bedst at holde Mulighederne aabne for en Løsning, der kunde vinde Tilslutning i videre Kredse.

Retsforbundets Ordfører (Oluf Pedersen) vendte sig imod Lovforslagene, fordi de bibeholdt den tvungne Værnepligt og det krigsmæssige Udstyr, og fordi Udgifterne var alt for store og rummede Fare for en Stigning. Et Militærvæsen som det foreslaaede vilde ikke yde nogen Sikkerhed for Nationens Bestaaen; det danske Folk kunde kun konstatere sin Neutralitet, og i Stedet for en Hærordning burde gennemføres en *Politiordning*. Man kom ved en Lovgivning af denne Art ikke blot ind paa en farlig Vej, men forsømte ogsaa Organisationen af *den passive Modstand*, som vilde give Sikkerhed mod Krig, og — hvis vi selv vilde — sikre den danske Nations Bestaaen. Her var en Fredens Gerning at øve for Nationen, en Opgave, som vi kunde løse, og som Menneskeheden vilde være vel tjent med. »Freden kan ikke sikres ad militær Vej, men gennem effektiv Etablering af den passive Modstand.«